

Arrest

nr. 93 116 van 7 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische inwoner van Bagdad te zijn. Tot januari 2011 woonde u in Khadraa. Daarna verhuisde u naar uw zus (N.) in Yarmouk. Doorheen de jaren had u verschillende jobs: voor de val van het Saddam-regime werkte u als onderaannemer voor het elektriciteitsbedrijf en het militaire complex van de overheid. Tussen 2003 en 2010 werkte u in de bouwsector als onderaannemer voor de coalitietroepen. Tussen 2006 en mei 2008 verrichtte u infrastructuurwerken in Hilla. Na 2010 werkte u in Bagdad als bouwaannemer in de private sector.

Eind mei 2008 werd u in Hilla ontvoerd door enkele onbekenden. Nadat uw broer losgeld had betaald werd u rond 13 juni 2008 vrijgelaten en keerde u terug naar Bagdad. Rond 7 januari 2011 vond u een dreigbrief bij uw wagen. In de brief werden jullie, u en uw broer, met de dood bedreigd omwille van jullie vermeende collaboratie met de Amerikanen, de sjiieten en de soefisten. De afzender van de brief was onbekend. Uw broer (A.A.-R.M.A.) (O.V. 6.790.557 en CG 11/13849) deed bij de politie aangifte van het incident. Twee dagen later werd hij op straat beschoten. Als gevolg van de schietpartij verhuisde hij met zijn familie naar uw zus (No.) in Saydiyah. U koos ervoor om naar uw zus (N.) in Yarmouk te verhuizen.

In juni 2011 verhuurde u een opslagplaats in Kam Al Armin aan een christelijke alcoholverkoper, (T.S.M.). Hij gebruikte de ruimte als magazijn voor zijn alcoholwinkel. Op 18 november 2011 kreeg u een telefoon van een onbekende persoon. Hij schold u uit en beschuldigde u er van 'de aarde te corrumperen'. U liet de onbekende persoon niet verder vertellen en u haakte in. Op 14 december werd u een tweede keer opgebeld door de onbekende persoon. Ook deze keer schold hij u uit en zei hij 'dat u de aarde corrupteerde'. Hij voegde er aan toe dat u zou worden gedood, waarop u het gesprek beëindigde. Een dag later belde u naar (T.) om de maandelijkse huur te innen. (T.) vertelde u dat er een dag voordien een aanslag op zijn alcoholwinkel was gepleegd en dat zijn broer daarbij ernstig gewond raakte. U zag een verband met de twee dreigtelefoons en daarom besloot u om uw gebruikelijke woonplaats te verlaten en onder te duiken bij uw zus (No.) in Saydiyah. Op 18 december 2011 werd u gebeld door uw zus (N.), ze had van de winkelier (A.A.) gehoord dat er onbekende personen naar u hadden gevraagd onder het mom van een fictief administratief probleem bij de verkoop van een wagen. U besloot dat u niet langer veilig was in Irak en dat u het land moest verlaten. Door de stress als gevolg van de diverse incidenten moest uw zwangere vrouw onverwachts bevallen, op 19 december 2011 werd uw jongste zoon (Ah.) geboren in het ziekenhuis van Al Karkh.

Een dag later, op 20 december 2011, reisde u via Tikrit, Mosul en Dohuk (Noord-Irak) naar de passeur waarmee u een afspraak had. Nadat u met hem uw reis naar Europa had geregeld keerde u op 21 december 2011 terug naar Bagdad. Op 23 december 2011 verliet u per wagen Bagdad. Nog diezelfde dag kwam u in Damascus aan. Op 29 december 2011 nam u het vliegtuig naar een onbekende bestemming. Na drie keer te zijn overgestapt kwam u op 1 januari 2012 in België aan. Op 2 januari 2012 diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: medisch attest in verband met slecht gehoor, identiteitskaart dd.29/05/2011, uittreksel geboorteregister dd.12/07/2011, kopie identiteitskaart echtgenote dd. (onleesbaar)/06/1999 en drie kinderen dd.17/08/2006, kopie identiteitskaart zoon (Ah.) dd.03/04/2012, kopie uittreksel geboorteregister zoon (Ah.), kopie woonkaart, kopie voedselrantsoenkaart, twee badges in verband met werk in Kirkush, twee kopieën memorandum in verband met werk, diverse foto's in verband met werk, twee kopieën van documenten in verband met een bouwproject in Hilla, kopieën van contracten met betrekking tot uw werk, kopie politieaangifte in verband met dreigbrief dd.01/02/2011, kopie eigendomsakte gebouw in Kam Al Armin, kopie huurcontract van (T.S.M.) dd.15/06/2011.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal (CGVS) beslist dat u niet in aanmerking komt voor de Vluchtelingenstatus of de Subsidiäre Beschermingsstatus. U kunt namelijk niet aannemelijk maken dat u hoeft te vrezen voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt volgens de definitie van Subsidiäre Bescherming. En dit omwille van volgende redenen:

U kan vooreerst niet overtuigen dat u wordt vervolgd omwille van het verhuren van een opslagplaats aan een christelijke alcoholverkoper. U verklaart dat er op 14 december 2011 een bomaanslag was op de winkel van (T.), de huurder van uw opslagplaats (zie CGVS, p.22). Uw verklaringen omtrent deze bomaanslag zijn echter weinig concreet noch overtuigend. U vermeldt dat het om een 'bermbom' ging (zie CGVS, p.15) maar u kan niet zeggen wat er precies gebeurde of hoe de aanslag precies werd gepleegd (zie CGVS, p.22). U verklaart dat de broer van (T.) gewond raakte (zie CGVS, p.15, 22), maar u kan niet zeggen of er andere gewonden of doden vielen (zie CGVS, p.22-23). U kan ook niet verduidelijken hoe erg het was gesteld met de verwondingen van de broer van (T.) en of hij het uiteindelijk heeft gehaald (zie CGVS, p.23). Verder weet u niet of er in de media iets is verschenen over de aanslag. U oppert dat het mogelijk is dat een paar televisiekanalen er iets over hebben uitgezonden, maar u kan er geen uitsluitsel over geven (zie CGVS, p.23). U legt evenmin enig begin van bewijs voor waaruit blijkt dat deze aanslag werkelijk plaatsvond en in het bijzonder was gericht tegen de alcoholwinkel van uw huurder. Omwille van deze elementen is het Commissariaat-generaal er niet van overtuigd dat er wel degelijk een aanslag was op de winkel van (T.), laat staan dat dit consequenties zou inhouden voor uw situatie. Te meer omdat u weinig overtuigende verklaringen aflegt over de context van de bomaanslag of de afwikkeling van de zaak. U weet bijvoorbeeld niet

wie/welke organisatie er achter de aanslag zat (zie CGVS, p.23), u weet niet of (T.) al voor de bomaanslag bedreigd werd (zie CGVS, p.22), u weet niet waar (T.) momenteel is (zie CGVS, p.23), u weet niet of de broer van (T.) - zoals hierboven al aangegeven - nog in leven is (zie CGVS, p.23) en u weet niet of er na de bomaanslag nog andere alcoholwinkels in de wijk problemen kregen (zie CGVS, p.22). Verder heeft u geen weet van het verbod op de verkoop van alcohol dat tot maart 2011 (zie Landeninformatie, artikels in verband met verbod op alcohol en alcoholverkoop, toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier), dus nauwelijks enkele maanden voor u het pand aan (T.) verhuurde, van kracht was (zie CGVS, p. 20-21).

Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u niet weet wat er achteraf is gebeurd met het pand dat u aan (T.) verhuurde. U weet zelfs niet of de alcohol van (T.) nog in het pand staat (zie CGVS, p.23). Aangezien het pand van u was en u - via de verhuur ervan - in verband werd gebracht met de verkoop van alcohol is het totaal ongeloofwaardig dat u zelfs niet heeft geverifieerd, eventueel via derden, of het pand nog steeds als opslagplaats voor alcohol wordt gebruikt. Men mag logischerwijs verwachten dat als u werkelijk wordt vervolgd omwille van een pand waarin alcohol wordt bewaard, u op zijn minst weet wat er met dat pand is gebeurd of welke bestemming dit intussen heeft gekregen. De bovenvermelde elementen versterken stuk voor stuk het weinig overtuigende, zelfs ongeloofwaardige, karakter van uw verklaringen.

Ook met betrekking tot de diverse bedreigingen die u ontving, met name de diverse dreig telefoons en de poging van de daders om u op te sporen, weet u niet te overtuigen. U weet namelijk niet wie u belde of wie er naar u op zoek is (zie CGVS, p.21 & 24). U legt evenmin enig begin van bewijs voor waaruit blijkt dat u werd bedreigd of dat er onbekende personen naar u op zoek waren. Bovendien is het opmerkelijk dat u verklaart dat u aanvankelijk geen aandacht (!) besteedde aan de twee dreig telefoons (zie CGVS, p.21). Terzelfdertijd verklaart u echter dat u de telefoongesprekken als een bedreiging beschouwde omdat de persoon u meteen uitschold en dat u in het tweede telefoongesprek met de dood werd bedreigd (zie CGVS, p.21). Het klemmt dat een persoon die beweert dat hij in 2008 werd ontvoerd (zie CGVS, p.25) en begin 2011 eveneens doodsbetreigingen ontving (zie CGVS, p.25) - doodsbetreigingen die zijn broer al deden besluiten om Irak te verlaten - dergelijke dreigementen negeert of niet ernstig neemt. Dergelijke inconsistente verklaringen komen weinig doorleefd over en zorgen voor twijfels omtrent de oprechtheid van uw asielmotieven.

Bovendien dringt de vraag zich op waarom uw pand zelf geen doelwit is geworden van één of andere actie of (poging tot) aanslag. Op deze manier kon men zowel u als (T.) (die er zijn waren in opsloeg) raken. Indien de opslag van alcohol werkelijk de reden was waarom u en (T.) werden gevisieerd, zou men redelijkerwijze kunnen verwachten dat de plaats waar de alcohol te vinden was (en ook gekend was bij uw belagers) evenzeer een doelwit zou zijn, zoniet het belangrijkste doelwit zou zijn. Dat dit niet gebeurde doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde vluchtmotief.

Aangezien u niet kan overtuigen dat u wordt vervolgd omwille van het verhuren van een pand aan een christelijke alcoholverkoper, kan er geen geloof worden gehecht aan de hieruit voortvloeiende vrees voor vervolging.

U kan evenmin overtuigen dat u voor vervolging moet vrezen omwille van uw ontvoering in 2008. Na uw vrijlating in juni 2008 heeft u tot op heden niets meer vernomen van uw ontvoerders, van wie u trouwens niet weet wie ze zijn of tot welke groeperingen ze behoorden (zie CGVS, p.25). Nochtans verbleef u nadien nog een geruime tijd, tot 23 december 2011, in Irak (zie CGVS, p.26). Er is bijgevolg geen enkele indicatie dat u momenteel nog wordt gevisieerd door deze onbekenden. Bovendien vormde deze ontvoering voor u geen reden om uw land al eerder te ontvluchten. U kan zich bijgevolg omwille van deze reden niet beroepen op een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Hetzelfde geldt voor de dreigbrief die u in januari 2011 ontving en het schietincident waarbij uw broer (A.A.-R.) betrokken raakte: u kan niet aannemelijk maken dat u omwille van deze incidenten moet vrezen voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Beide incidenten waren voor u evenmin een aanleiding om het land te verlaten. Het Commissariaat-generaal werpt in de marge ook op dat uw broer (A.A.-R.) dezelfde dreigbrief wél als concrete vluchtaanleiding gebruikte bij zijn asielaanvraag in België. Met de betrekking tot de asielaanvraag van uw broer was het Commissariaat-generaal van mening dat hij zich niet kon beroepen op een gegronde vrees voor vervolging. De Vluchtelingenstatus werd hem dan ook geweigerd. Bovendien geeft u te kennen dat u na het schietincident tot op heden niets meer van de (onbekende) daders heeft vernomen (zie CGVS, p.25). Er zijn bijgevolg geen concrete indicaties dat u momenteel door deze personen wordt gevisieerd. Het Commissariaat-generaal is daarom van mening dat de door u ingeroepen feiten onvoldoende doorwegen om van een gegronde vrees voor vervolging te spreken.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten, de identiteitsdocumenten van uw familie, het medisch document (ivm uw

slecht gehoor) en de documenten in verband met uw werk spreken zich namelijk niet uit over de door u ingeroepen daden van vervolging. Uw identiteitsgegevens en werk staan hier bovendien niet ter discussie. De eigendomsakte van het pand dat u aan (T.) verhuurde en het huurcontract met (T.) doen evenmin uitspraak over de door u ingeroepen daden van vervolging en tonen evenmin aan dat (T.) een zaak in alcohol uitbaatte. Bovendien merkt het Commissariaat-generaal op dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met dergelijke documenten, hun bewijswaarde blijft bijgevolg relatief beperkt (zie Landeninformatie, IRQ2012-010w, toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Hetzelfde geldt voor de door u voorgelegde aangifte bij de politie in verband met de dreigbrief. Zoals hierboven werd aangetoond kan u niet overtuigen dat u omwille van de in de aangifte aangehaalde feiten voor vervolging moet vrezen. Bovendien wordt er ook met deze documenten op grote schaal gefraudeerd. Hun bewijswaarde blijft dan ook zeer beperkt zolang de documenten niet worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het

kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw broer (A.A.-R.) in augustus 2011 een weigeringsbeslissing van de hoedanigheid van vluchteling heeft genomen met toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomst art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven uitvoerig werd toegelicht is deze algemene situatie in Irak, Bagdad, actueel gewijzigd en kan u de status van subsidiaire bescherming niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Verzoeker stelt dat in het feitenrelaas een fout sloop inzake de chronologie. Na de dreigtelefoons bracht hij zijn vrouw naar het ziekenhuis. Daarna keerde hij terug naar het huis van zijn zus in Yarmouk. Nadat hij daar hoorde dat hij werd gezocht, vertrok hij naar het huis van zijn zus in Saydiah.

Daarnaast moet het feitenrelaas aangevuld worden met nieuwe informatie die verzoeker kreeg na het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Het pand dat hij verhuurde aan T. is namelijk doelwit geworden van een bomaanslag.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Hij citeert artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en toetst zijn situatie en feitenrelaas aan de criteria zoals vastgelegd in dit artikel, onder verwijzing naar rechtspraak, rechtsleer en het "*Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating tot the Status of Refugees*" van UNHCR.

Verzoeker erkent dat hij weinig informatie heeft over de bomaanslag op de winkel van T. doch hiervoor is er een logische verklaring. Hij belde naar T. om de huur te vragen, waarop T. kwaad werd omdat een aanslag werd gepleegd op zijn winkel en verzoeker schrok en geen verdere vragen durfde stellen. Nadien poogde hij T. nog aan de lijn te krijgen doch kreeg hij geen antwoord. Verzoeker belde ook naar een aantal andere mensen doch niemand durfde informatie geven uit angst het volgend doelwit te zijn. Gezien hij zelf telefonisch werd bedreigd durfde verzoeker evenmin ter plaatse te gaan om de schade op te meten. Bovendien was er de situatie van zijn hoogzwangere vrouw, die door de bedreigingen meermaals naar het ziekenhuis werd gebracht en te vroeg beviel.

Of er iets in de media is verschenen over de aanslag is verzoeker ontgaan. Hij "*vermoedt echter dat er geen ruchtbaarheid omtrent de bomaanslag werd gegeven in de media, gelet op het feit dat de overheid dergelijke beslissing heeft genomen in functie van de veiligheid*".

Inzake het verwijt dat hij niet weet wat gebeurde met het pand dat hij verhuurde aan T. herhaalt verzoeker dat hij niet naar zijn eigendom durfde gaan gelet op de telefonische bedreigingen. Hij was ervan overtuigd dat dit in het oog werd gehouden en het volgende doelwit zou zijn. Na het gehoor bij het CGVS kreeg hij echter nieuwe informatie via zijn echtgenote. Hij vernam dat de opslagplaats eveneens voorwerp is geworden van een aanslag. De broer van zijn vrouw is naar het gebouw geweest om de poort te laten vervangen en er werd vastgesteld dat de schade het gevolg was van een explosie. Het pand wordt tot op heden verhuurd aan T., niettegenstaande de huur niet betaald wordt of kan worden opgeëist. De opslagplaats is wel leegstaand.

Verzoeker vindt het opmerkelijk dat hij zou moeten weten door wie hij werd bedreigd. Hij werd gebeld via een privé-nummer en het is logisch dat de beller zich niet voorstelde indien deze hem wilde doden. Had hij geweten wie hem bedreigde, dan had hij klacht kunnen indienen. Voorts is het een vreemd argument dat hij hiervan geen begin van bewijs kan voorleggen. Dit is logisch nu het ging over telefonische bedreigingen. Verzoekers gevoel hierbij was dubbel. Enerzijds besteedde hij er niet veel aandacht aan maar anderzijds beschouwde hij deze als bedreiging. Bovendien kende hij voordien geen

problemen bij zijn zus zodat hij ervan uitging dat de terroristen die hem bedreigden in januari 2011 slechts zijn telefoonnummer konden achterhalen. Met de ontvoering van 2008 maakte verzoeker de link niet. Deze dateerde van 2008 en gebeurde in een andere context.

Verzoeker bevestigt dat de incidenten in 2008 en begin 2011 niet de concrete aanleiding waren voor zijn vertrek uit Irak. Niettemin verhogen deze incidenten de subjectieve vrees in zijn hoofd en moet hiermee rekening worden gehouden. Verzoeker verwijst naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet en citeert uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake dit artikel.

Volgens verzoeker vormen de neergelegde documenten een belangrijk begin van bewijs en zijn deze in overeenstemming met zijn verklaringen.

Verzoeker stelt nog dat hij de bescherming van de autoriteiten niet kan inroepen nu deze zichzelf niet kunnen beschermen en geen individuele bescherming kunnen bieden.

2.1.2. Verzoeker legt per aangetekend schrijven van 5 juni 2012 de volgende stukken neer: een faxkopie van een factuur van 28 februari 2012 voor het vervangen van een door explosies beschadigde poort en een faxkopie van een gezondheidstoelating van 20 juli 2011 op naam van T.S.M. voor het verkopen van alcohol (rechtsplegingsdossier, stuk 6).

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De Raad dient inzake de asielaanvraag een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn opeenvolgende verblijfplaatsen in Irak gedurende de jaren en de maanden voorafgaand aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde verzoeker dat hij (i) van 2008 tot juli 2010 op verschillende adressen verbleef, onder andere in Syrië; (ii) van juli 2010 tot oktober 2011 in de wijk Hay Al-Khadraa in Bagdad woonde; (iii) slechts gedurende de laatste twee maanden voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, vanaf oktober 2011 verbleef in de wijk Al-Yarmouk in Bagdad (administratief dossier, stuk 11, verklaring, nr.9). Hij maakte hierbij nergens melding van het feit dat hij de week voor zijn vertrek nog elders zou hebben verbleven. Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat hij (i) van juli tot september 2008 in Syrië verbleef en reeds in september 2008 terugkeerde naar de wijk Hay Al-Khadraa in Bagdad; (ii) vervolgens van september 2008 tot januari 2011 in de wijk Hay Al-Khadraa in Bagdad verbleef; (iii) reeds in januari 2011 en omdat hij zou zijn bedreigd bij zijn zus in de wijk Al-Yarmouk in Bagdad zou zijn gaan wonen, alwaar hij gedurende bijna een jaar verbleef; (iv) vervolgens, naar aanleiding van het aangevoerde incident op 15 december 2011, opnieuw zou zijn verhuisd en nog een korte tijd bij zijn zus No. in de wijk Saydiyah in Bagdad zou

hebben gewoond alvorens het land te verlaten. Wanneer verzoeker bij het CGVS werd geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn verblijf in Yarmouk bleek hij niet in staat hiervoor een verklaring te geven doch kwam hij niet verder dan te stellen: *"Ik heb daar geen echte verklaring voor, ik denk dat ik toen de vraag niet begrepen heb. Ik verberg niets"* (administratief dossier, stuk 5, p.4-5, 25). Gezien verzoeker de opeenvolgende wijzigingen van zijn verblijfplaatsen de jaren en maanden voor zijn vertrek bij het CGVS uitdrukkelijk koppelde aan en verklaarde door de door hem aangevoerde feiten, ondergraaft het gegeven dat zijn verklaringen ter zake bij het CGVS in het geheel niet kunnen worden gerijmd met zijn verklaringen bij de DVZ op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De geloofwaardigheid van dit relaas wordt verder ondergraven doordat verzoeker er niet in slaagde de bevalling van zijn vrouw op coherente en consistente wijze te situeren ten aanzien van zijn problemen. Aanvankelijk verklaarde hij spontaan: *"Na de bevalling heb ik mijn vrouw naar huis gebracht. Dan hoorde ik dat er enkele mannen naar me op zoek waren"* en preciseerde hij dat hij de 18^{de} december vernam dat hij werd gezocht. Even verder stelde hij echter dat zijn vrouw slechts de 19^{de} december beviel (administratief dossier, stuk 5, p.15-16).

Verzoeker legde bovendien frappant tegenstrijdige verklaringen af aangaande het aantal telefonische bedreigingen waarvan hij slachtoffer zou zijn geweest in zijn land van herkomst. In de vragenlijst verklaarde hij eenduidig dat hij, na telefonisch te zijn bedreigd op 18 november 2011 en 14 december 2011 en na van zijn huurder te hebben vernomen dat er een aanslag werd gepleegd op zijn winkel, op 15 december 2011 ten derde male telefonisch werd bedreigd en dat hij deze bedreiging, in tegenstelling met de eerste twee bedreigingen waaraan hij geen gevolg gaf, wel serieus nam (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.3). Bij het CGVS maakte verzoeker echter slechts melding van twee telefonische bedreigingen, op 18 november 2011 en 14 december 2011. Daarenboven maakte hij niet alleen geen spontane melding van de derde telefonische bedreiging zoals door hem aangehaald in de vragenlijst, doch ontkende hij, wanneer hiernaar werd gevraagd, dat er nog een derde dreigtelefoon was. Geconfronteerd met zijn eerdere, nochtans duidelijke verklaringen in de vragenlijst, kwam hij vervolgens niet verder dan deze te ontkennen en te stellen: *"Nee nee, onmogelijk. De derde keer belde ik (T.) in verband met de huur. Ik belde hem"* (administratief dossier, stuk 5, p.15, 22).

Daarenboven is het, te meer gelet op de voorgaanden van in 2008 en begin 2011 zoals door hem geschetst, geenszins aannemelijk dat verzoeker, wanneer deze herhaaldelijk telefonisch met de dood zou zijn bedreigd, hieraan geen aandacht zou hebben besteed en geen gevolgen zou hebben verleend. Dat hij dubbele gevoelens had en deze telefoongesprekken wel zou hebben beschouwd als bedreiging, vindt in dit kader geen steun in het gehoorverslag van het CGVS. Verzoeker verklaarde immers dat hij, wanneer hij de eerste maal telefonisch werd bedreigd, zelf het gesprek beëindigde en vervolgde: *"ik heb helemaal geen aandacht besteed aan het gesprek. Ik gaf er geen aandacht aan"*. Ook inzake de tweede telefonische bedreiging, stelde hij: *"Ik besteed er helemaal geen aandacht aan het dreigement"* (administratief dossier, stuk 5, p.15).

Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt verder dat hij bij het CGVS uiterst vage verklaringen aflegde over en onwetend bleek betreffende (i) de bomaanslag op de winkel van T., de huurder van zijn opslagplaats, daar waar hij niet bleek te kunnen zeggen wat er precies gebeurde, hoe de aanslag werd gepleegd, of er andere gewonden of doden vielen, hoe erg het gesteld was met de broer van T., of deze broer het uiteindelijk haalde en of er mediaberichtgeving was over de aanslag; (ii) de omstandigheden van de bomaanslag en de afwikkeling van de zaak, daar waar hij niet wist wie of welke organisatie achter de aanslag zat, of T. al voor de aanslag werd bedreigd, waar T. was, of diens broer nog leefde, of er in de wijk andere alcoholwinkels problemen kregen en evenmin wist dat er een verbod op alcoholverkoop was tot maart 2011, hetzij enkele maanden voordat hij het pand verhuurde aan T.; (iii) hetgeen achteraf gebeurde met het pand dat hij aan T. verhuurde. Verzoeker tracht de voormelde verregaande onwetendheid in zijn hoofde omtrent de essentie van zijn asielrelaas ten onrechte te vergoelijken in onderhavig verzoekschrift. Verweerder repliceert in dit kader met recht dat het geenszins overtuigend is dat verzoeker na de aangevoerde gebeurtenissen nergens heeft geïnformeerd naar de actuele stand van zaken alvorens zijn land te verlaten, en dit eventueel via familie of kennissen of bij derden of de autoriteiten. Minstens kon worden verwacht dat hij zich dienaangaande zou hebben geïnformeerd na zijn vertrek uit zijn land van herkomst en in het kader van zijn asielaanvraag. Verzoeker stond immers nog in contact met zijn echtgenote in Irak, die op haar beurt in contact stond met zijn zussen. Daarenboven bleek verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS niet enkel onwetend over het voorgaande, doch bleek hij evenmin te weten of er nog indicaties waren dat men nog naar hem op zoek was in zijn land van herkomst. Dit klemmt nog des te meer daar uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen ernstige poging had ondernomen om hierover sedert zijn aankomst in

België meer te weten te komen, en dit ondanks zijn voormelde contacten in Irak (administratief dossier, stuk 5, p.24-25). Van een kandidaat-vluchteling kan nochtans worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen om zich te informeren over de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliel zich hierover te informeren getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en doet bijgevolg verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees. Dat verzoeker in het verzoekschrift alsnog bijkomende informatie verstrekt omtrent het lot van zijn pand doet geen afbreuk aan de vastgestelde onwetendheid in zijn hoofde bij het CGVS.

Verzoeker brengt daarenboven niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn relaas. Dit klemmt nog des te meer daar hij inzake deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Hij beweerde immers enerzijds, na per wagen naar Damascus te zijn gereisd, met vier verschillende vliegtuigen en via verscheidene luchthavens vanuit Syrië naar België te zijn gereisd doch hij bleek anderzijds niet in staat aan te geven met welke vliegtuigmaatschappijen hij zou hebben gereisd, noch in welke luchthavens hij zou zijn overgestapt, noch waar hij landde in Europa alvorens per vliegtuig door te reizen naar België (administratief dossier, stuk 5, p.26; stuk 11, verklaring, nr.35).

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de bewering dat de nieuwe ontwikkelingen, zoals in het verzoekschrift en ter terechtzitting aangehaald, als zou er een aanslag zijn gepleegd op verzoekers opslagplaats en als zou zijn neef zijn ontvoerd, zich zouden hebben voorgedaan ingevolge de door verzoeker aangevoerde feiten.

Wat betreft verzoekers ontvoering in 2008 en de dreigbrief die hij ontving in januari 2011, dient te worden opgemerkt dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij (i) niet weet wie de daders achter deze feiten waren; (ii) na deze feiten het land niet verliet doch in Irak bleef wonen, zodat zij bezwaarlijk kunnen worden geacht de aanleiding te zijn geweest voor zijn vertrek; (iii) van de daders achter geen van beide feiten nadien ook nog maar iets heeft vernomen (administratief dossier, stuk 5, p.25). Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift uitdrukkelijk dat de incidenten van 2008 en begin 2011 niet de concrete aanleiding vormden voor zijn vertrek (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.7). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten uit hoofde van een aan deze feiten gelinkte gegronde vrees voor vervolging, zijn er geen redenen of concrete aanwijzingen voorhanden om te besluiten dat de feiten van 2008 en begin 2011 zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst opnieuw zouden kunnen voordoen en maakt hij niet aannemelijk dat hij naar aanleiding van deze feiten op heden enige vrees zou dienen te koesteren. Derhalve is verzoekers verwijzing naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet en rechtspraak inzake dit artikel, te meer daar deze rechtspraak geen precedentwaarde heeft, *in casu* niet dienstig.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat zijn echtgenote en kinderen op heden bij zijn schoonfamilie in Najaf in Zuid-Irak verblijven en dat zij aldaar geen problemen kennen (administratief dossier, stuk 5, p.7), zodat hij zich, om zich aan eventuele problemen in zijn regio van herkomst te onttrekken, hoe dan ook bij zijn schoonfamilie in Najaf zou kunnen vestigen en beschikt over een intern vestigingsalternatief in zijn land van herkomst in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten vermogen niet afbreuk te doen aan de voormelde, concrete vaststellingen. Wat betreft de identiteitsdocumenten, het medisch document en de documenten in verband met verzoekers werkzaamheden in het administratief dossier, dient te worden opgemerkt dat deze geen betrekking hebben op verzoekers asielrelaas en slechts zijn identiteit, herkomst en beroep vermogen aan te tonen, dewelke *in casu* niet ter discussie staan. De overige documenten in het administratief dossier, meer bepaald een politieaangifte, een eigendomsakte en een huurcontract, worden, nog daargelaten de informatie in het dossier waaruit blijkt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met dergelijke documenten zodat hun bewijswaarde hoe dan ook relatief beperkt blijft (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie), slechts neergelegd in kopie zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht (administratief dossier, stuk 13: documenten). Bovendien betwist verzoeker in dit kader de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen niet dat hij niet aantoonde dat hij omwille van de feiten die worden aangehaald in de politieaangifte vervolging moet vrezen en dat de eigendomsakte en het huurcontract geen uitspraak doen over de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten noch aantonen dat T. een zaak in alcohol uitbaatte.

Aangaande de documenten die verzoeker neerlegt in het kader van onderhavige beroepsprocedure dient te worden opgemerkt dat beide stukken faxkopieën betreffen zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht (rechtsplegingsdossier, stuk 6). Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker, ondanks dat de factuur van de vervanging van de poort dateert van een maand voor het gehoor bij het CGVS, gedurende dit gehoor nergens ook maar enige melding maakte van een aanslag op zijn pand. Bovendien legt hij in het geheel niet uit waarom hij deze documenten niet eerder kon voorleggen. Zij zouden immers dateren van februari 2012 en juli 2011 en verzoeker liet, blijkens de omslag van DHL in het administratief dossier (stuk 13: documenten), in april 2012 door zijn zus nog een aantal andere stukken opsturen vanuit Irak.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, *“de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming)”*, van de materiële motiveringsverplichting, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* en van het gelijkheidsbeginsel.

Hij benadrukt dat aan zijn identiteit en afkomst van Bagdad niet wordt getwijfeld. Verzoeker citeert inzake de veiligheidssituatie aldaar uit de landeninformatie die verweerder toevoegde aan het administratief dossier en uit een aantal persberichten. In Bagdad komen herhaaldelijk bomaanslagen voor waarbij wekelijks tientallen doden vallen. De situatie valt onder de noemer ‘gevechten’ en deze gevechten zijn voortdurend aangezien zij met een regelmatige frequentie voorkomen. De strijd die gevoerd wordt tussen de terreurbewegingen en de overheid in Bagdad blijft aanhouden. Er worden bepaalde risicogroepen geviseerd maar er vallen wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers. Verzoeker stelt zich de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er moeten vallen om te kunnen spreken van een hoog risico. Hij stelt dat het aantal burgerslachtoffers in Irak in 2011 is gestegen, citeert uit een e-mail van Iraq Body Count over het verschil tussen hun cijfers en deze van de overheid en betoogt dat de redenering van verweerder bevreemdend is. Hoewel deze zelf opmerkt dat de situatie stagneert wordt geen subsidiaire bescherming meer geboden aan mensen uit Bagdad. Verzoeker vindt het merkwaardig dat verweerder nu concludeert dat geen bescherming meer wordt geboden aan mensen van Bagdad. Het gevaar is daar even groot als vorig jaar. Er is geen objectieve reden om een kandidaat-vluchteling afkomstig van Bagdad op heden anders te behandelen dan enkele maanden geleden. Daar dit verschil in behandeling niet gerechtvaardigd is, is het gelijkheidsbeginsel geschonden.

Verzoeker meent voorts dat het asielbeleid van andere Europese landen irrelevant is nu verweerder de Belgische wetgeving moet respecteren en de Belgische wetgever ervoor koos om een ruimere bescherming toe te kennen dan EU-landen. Het woord ‘individuele’ zoals opgenomen in artikel 15, c) van de voormelde richtlijn werd in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet opgenomen.

Verzoeker beticht verweerder er in onderhavig verzoekschrift nog van dat deze zich lijkt te focussen op statistieken en zich de vraag stelt: *“vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om alhier in alle rust te kunnen leven?”*

2.3.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog inzake de veiligheidssituatie in Bagdad de volgende stukken bij het verzoekschrift: een aantal persartikels, een e-mailbericht van Iraq Body Count en een uittreksel uit de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-20).

2.4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk artikel van de aangevoerde richtlijn hij geschonden acht noch op welke wijze dit zou (kunnen) zijn gebeurd, zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.4.2. Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan dienstig worden verwezen naar het gestelde dienaangaande *sub* 2.2.1.

2.4.3. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

2.4.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.3. gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan voorts in zijn betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in Bagdad niet worden gevolgd. Hij stipt weliswaar met recht aan dat in Bagdad nog veiligheidsincidenten voorkomen doch bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet moeten diverse objectieve elementen in ogenschouw worden genomen. Uit de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier (stuk 14: landeninformatie), waarin de veiligheidssituatie in Bagdad uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd en waarbij terdege rekening wordt gehouden met het gegeven dat aldaar nog veiligheidsincidenten voorkomen, blijkt dat deze incidenten eerder doelgericht van aard zijn en dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen, ...) in acht genomen, de situatie aldaar niet van aard is dat zij beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-20) doet aan het voorgaande geen afbreuk. Integendeel blijkt ook uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie dat het geweld in Bagdad overwegend doelgericht is en kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoeker ingevolge zijn loutere aanwezigheid in Bagdad een reëel zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Bovendien worden de hoger gedane vaststellingen en conclusie omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad bevestigd en gehandhaafd in de informatie die door verweerder bij de nota wordt gevoegd en in de ter terechtzitting neergelegde *Subject Related Briefing* van 16 juli 2012 inzake de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Bagdad (rechtsplegingsdossier, stukken 5 en 9). Op basis van het geheel van de informatie in het administratief dossier en het rechtsplegingsdossier dient aldus te worden besloten dat in hoofde van verzoeker geen reëel risico op ernstige schade voorhanden is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS